

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 8490/2023 (2018)
08.11.2024.године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и мр Зорана Релића, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле АА из ..., Улица ..., против туженог Државне ревизорске институције Београд, Улица Макензијева број 24 ради поништаја одлуке број: 112-2425/2018-01 од 17.05.2018. године уз учешће заинтересованог лица ББ, Београд, Улица Игњата Јоба 26 правој ствари конкурса, након усмене јавне расправе одржане дана 24.10.2024. године, у нејавној седници већа одржаној дана 08.11.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** одлука Државне ревизорске институције Београд, број: 112-2425/2018-01 од 17.05.2018. године предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Управног суда 8 У10727/18 од 26.10.2022. године, одбијена је тужба тужиле, поднета ради поништаја решења Државне ревизорске институције Београд, о именовању секретара Државне ревизорске институције, број: 112-2425/2018-01 од 17.05.2018. године.

Одлучујући о захтеву тужиле за преиспитивање пресуде Управног суда 8 У10727/18 од 26.10.2022. године, Врховни касациони суд је донео пресуду Узп 30/2023 од 28.04.2023. године, којом се захтев уважава, укида се пресуда Управног суда 8 У10727/18 од 26.10.2022. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Према образложењу одлуке Врховног касационог суда, основани су наводи захтева да је Управни суд доношењем побијане пресуде битно повредио правила поступка, повредом права подносиољке на образложену судску одлуку. Наводи да је подносиољка захтева истицала у тужби, а што понавља у захтеву за приспитивање судске одлуке, да су у образложењу оспорене одлуке Државне ревизорске институције од 17.05.2018. године, морали бити наведени сви кандидати, њихова стручна спрема са назначеном дужином студија и доказима које су кандидати приложили, радно искуство

у струци са назначеном дужином трајања, врстом и описом послова које су обављали и доказима које су кандидати приложили, поседовање државног стручног, односно правосудног испита и коначно рангирање кандидата, а како ни за једног кандидата нису посебно утврђене чињенице стручне спреме и дужина радног искуства, сматра да се оправдано може сумњати да приликом одлучивања оне нису посебно вредноване. Даље наводи да је наводима тужбе, који су интерпретирани у образложењу побијане пресуде, указала и на то да чињенично стање није утврђено ни за изабраног кандидата, те да у конкурсној документацији нема потврде о радном искуству изабраног кандидата од дана дипломирања 1982. до 1992. године, као ни од дана заснивања радног односа у Државној ревизорској институцији до дана пријаве на јавни конкурс, с тим да се из приложеног решења о распоређивању не може видети дужина радног искуства. Истиче да ове наводе тужбе Управни суд није оценио и указује да у образложењу правилно образложене одлуке морају бити наведена и размотрена суштинска питања за доношење одлуке, односно наведени одговарајући и довољни разлози за одлуку. Изложеним наводима тужбе који се тичу радног искуства у струци изабраног кандидата ББ, имајући у виду да је Јавним конкурсом оглашеним од стране Државне ревизорске институције, који је објављен дана 02.05.2018. године и на основу кога је донета оспорена одлука о именовању секретара Државне ревизорске институције од 17.05.2018. године, као један од услова за именовање секретара Институције предвиђено најмање осам година радног искуства у струци, тужила је оспорила испуњеност једног од услова конкурса на страни изабраног кандидата. Стога се, по оцени Врховног касационог суда, ради о суштинском питању за доношење одлуке, па је пропуштањем да оцени те наводе тужбе Управни суд повредио право подносиољке захтева на образложену судску одлуку. Ово посебно када се има у виду изнети закључак Управног суда у побијаној пресуди према коме је Закон о државној ревизорској институцији и правилно примењен тако што је секретара институције који испуњава услове конкурса, именовао председник институције након спроведеног јавног конкурса, у свему у складу са објављеним јавним конкурсом и одредбом члана 32. став 2. тог закона. Налазећи да су пресудом Управног суда повређена правила поступка која су од утицаја на решење ствари, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиољке образложену на уставно прихватљив начин.

Оспореном одлуком о именовању секретара Државне ревизорске институције именује се ББ, дипломирани правник из Београда, за секретара Државне ревизорске институције, на време од шест година.

Тужила је тужбом поднетом Управном суду дана 20.06.2018. године, оспорила одлуку туженог због непримењивања, односно неправилне примене материјалног права – Закона о Државној ревизорској институцији; због повреде правила поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно због тога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак о чињеничном стању. У погледу разлога који се односе на непримењивање, односно неправилну примену материјалног права - Закона о Државној ревизорској институцији, истиче да је тачно да члан 32. став 2. Закона о Државној ревизорској институцији („Службени гласник РС”, бр. 101/05 ... 36/10), даје овлашћење председнику Институције да одлуком именује и разрешава секретара након спроведеног јавног конкурса, али да то овлашћење још не значи да та одлука не мора имати образложење и то према правилима општег управног поступка како је то

изричито и прописао члан 7. истог закона. У погледу разлога који се односе на повреду правила поступка, наводећи садржину одредбе члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС”, бр.18/16) истиче да су у образложењу морали бити наведени сви кандидати, њихова стручна спрема са назначеном дужином студија и доказима које су кандидати приложили, радно искуство у струци са назначеном дужином трајања, врстом и описом послова који су обављали и доказима које су кандидати приложили, поседовање државног стручног, односно правосудног испита и коначно рангирање кандидата. Пошто ни за једног кандидата није посебно утврђена чињеница стручне спреме са назначеном дужином студија и доказима које су кандидати приложили, истиче да се оправдано може сумњати да стручна спрема кандидата није посебно ни вреднована, нити су кандидати ранжирани према овом критеријуму, те да је иста ситуација и са дужином радног искуства кандидата, а да је сврха образложења да пружи јасне и разумљиве разлоге због чега је орган, односно руководилац органа донео неку одлуку као у његовом диспозитиву. Наводи и да би, да је реч о овлашћењу за одлучивање по слободној оцени, при чему члан 32. став 2. наведеног закона не даје овлашћење за одлучивање по слободној оцени, образложење морало да садржи и пропис који овлашћује орган да одлучује по слободној оцени, разлоге којима се руководио при одлучивању и у којим границама и с којим циљем је применио овлашћење да одлучује по слободној процени. Истиче да сами недостаци одлуке који указују на неправилну примену материјалног и процесног права пружају поуздан основ и изазивају сумњу да су се у изборном поступку десиле такве неправилности које би могле утицати на објективност његовог исхода што је и разлог за жалбу прописан чланом 59. став 4. Закона о државним службеницима, који се примењује и на функционере и запослене у Државној ревизорској институцији с тим да је ова одлука коначна и да се против ње непосредно може покренути управни спор. Указује да је јавни конкурс за именовање на функцију секретара Државне ревизорске институције објављен на интернет презентацији Службе за управљање кадровима 02.05.2018. године иако је био нерадни дан, а и одлука о именовању секретара Државне ревизорске институције донета је истог дана када је обављен разговор са кандидатима 17.05.2018. године. Указујући да се из образложења не види због чега тужила није именована за секретара Државне ревизорске институције, односно због чега је именован баш конкретан кандидат, сматра да такав начин избора сарадника није легитиман за институцију која се финансира јавним средствима, те према томе сваки сегмент њеног функционисања мора бити под контролом јавности. У погледу разлога о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, односно да је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак о чињеничном стању, наводи да неправилна примена материјалног и процесног права за логичну последицу има погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно да чињенично стање није утврђено чак ни за изабраног кандидата. Указује да у конкурсној документацији нема потврде о радном искуству изабраног кандидата од дана дипломирања 1982. до 1992. године, као ни од дана заснивања радног односа у Државној ревизорској институцији до дана пријаве на јавни конкурс, да при томе постоји решење о распоређивању, али да се из њега не може видети дужина трајања радног искуства. Сматра да би се, да је стручна спрема кандидата посебно вреднована и да су кандидати ранжирани према овом критеријуму констатовала чињеница да тужила има диплому Правног факултета у Београду, да је студирала 3,5 година, да има просек 9,67, да је магистар правних наука са предатим докторатом, да има положен

правосудни испит, да има преко 16 година радног искуства и да има низ објављених стручних радова и додатних едукација. Сматра да услед оваквог елементарног непоштовања процедура, оспорена одлука и нема разумно и разумљиво образложење те да је можда кандидат који је именован заиста најбољи, али да се то из образложења не може ни наслутити јер се не виде критеријуми којима се руководио доносилац одлуке при одлучивању, а с обзиром да у изборном поступку никаквих додатних провера знања није било, да се поставља логично питање који су то критеријуми били. На основу наведеног предложила је да суд тужбу уважи и оспорени управни акт поништи и предмет врати на поновно одлучивање туженом органу.

У претходном току поступка, на усменој јавној расправи одржаној дана 08.09.2022. године, тужила је навела да сматра да суд треба, применом члана 74. Закона о управним споровима а у вези са одредбом 101. став 5. Закона о парничном поступку, да одбаци одговор на тужбу туженог органа, као неблагоприятно поднет. Уколико то не учини и узме у разматрање постојеће наводе из одговора, у односу на те наводе тужила се изјашњава да остаје у свему при наводима изнетим у тужби и постављеном тужбеном захтеву истичући пре свега да се у погледу функционера Државне ревизорске институције имају применити у свему одредбе закона којима се уређују и именовања осталих функционера, све имајући у виду одредбе чл. 3. и 55. Закона о државној ревизорској институцији. У вези са тим, позивајући се на наведене одредбе закона, сматра да се и Државна ревизорска институција има сматрати државним органом, из чега следи да се и на права функционера ове институције примењују одредбе као и у односу на функционере других државних органа, односно Закон о државним службеницима. Такође, указала је и на повреду одредбе члана 9. Закона о државним службеницима и инсистирала на чињеници да квалификација ревизора није услов за избор секретара ове државне институције. Поновила је разлоге који се односе на повреду правила поступка у погледу датог образложења оспорене одлуке, указујући да образложење одлуке мора да садржи и разлоге о томе зашто одређени кандидат не испуњава услове. У вези са тим је указала и на одлуку Уставног суда VIII У – 364/2011, 421/2011, 570/2011 и 727/2011 од 18.07.2012. године.

Тужени орган је у одговору на тужбу који је примљен дана 27.08.2018. године у Управном суду, истакао да у свему остаје при донетој одлуци јер је она донета на законит начин истичући да није дошло до непримењивања односно неправилног примењивања материјалног права – Закона о Државној ревизорској институцији. Указујући на примењене одредбе Закона о Државној ревизорској институцији, и наводећи садржину одлуке, закључује да одлука садржи увод, диспозитив, образложење, упутство о правном средству, потпис овлашћеног службеног лица и печат органа према члану 141. став 1. ЗУП-а. Такође наводи да није дошло до повреде правила поступка указујући да је секретар Институције функционер и да је само одредбама члана 32. став 2. и члана 55. Закона о Државној ревизорској институцији прописано именовање секретара, те да се одредбе које се односе на изборни поступак државних службеника не односе на именовање функционера према члану 2. став 2. Закона о државним службеницима те да су произвољни наводи тужиле о томе да се није водило рачуна о свим кандидатима указујући да именовани кандидат има потребно радно искуство у струци, односно да има искуство у струци више од 35 година, и да је од тога у време пријаве на конкурс имала непуних 6 година радног искуства у струци у Државној ревизорској

институцији, а преко 9 година је обављала функцију судије Прекршајног суда у ... и да је једини кандидат који има сертификат државног ревизора, те да именовани кандидат испуњава све услове који су објављени у конкурс, а утврђени Законом о Државној ревизорској институцији и важећим Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Државној ревизорској институцији. У погледу датума објављивања конкурса истиче да је наведеног датума 02.05.2018. године изашло периодично издање огласа Националне службе за запошљавање – публикација Послови број 775-776 у којем је објављен конкурс како је и наведено у одлуци од ког дана тече рок за подношење пријава, а да Служба за управљање кадровима и е-управа објављују конкурс тек по објављивању у том периодичном издању огласа Националне службе када наводе дан објављивања у периодичном издању огласа Националне службе. Такође, истиче да у поступку није дошло до погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилног закључка о чињеничном стању, те да нису тачни наводи тужиле да за изабраног кандидата није доказано радно искуство, јер је из приложене документације именованог кандидата утврђено потребно радно искуство у струци и више од тражених осам година (уверење Прекршајног суда у ... од 13.02.2012. године, решење Државне ревизорске институције од 25.05.2012. године, 14.06.2012. и 03.03.2014. године). Такође, указује да нису од утицаја на одлучивање наводи тужбе којим тужила истиче просек оцена и слично, за именованог кандидата у односу на њу, те да никаквих додатних провера знања није било јер то није прописано. Наводи да је председник Институције по поднетим и прегледаним пријавама обавио разговор са свим кандидатима и одлучио да за секретара Институције именује кандидата ББ, дипломираног правника из Предложио је да суд одбије тужбу тужиле као неосновану из наведених разлога. У поднеску примљеном у суд дана 09.08.2024. године, достављајући списе предмета, навео је и да је заинтересованом лицу, ББ, дипломираном правнику, престао радни однос у Државној ревизорској институцији на основу писменог отказа због одласка у старосну пензију, као и функција секретара Државне ревизорске институције.

Заинтересовано лице ББ у одговору на тужбу који је примљен у Управном суду дана 08.11.2018. године, је истакла да је тужена Државна ревизорска институција одлуком председника именовала заинтересовано лице на функцију секретара Институције на законит начин, по спроведеном јавном конкурс, а треба посебно утврдити чињеницу да именовање функционера подразумева дискреционо право руководиоца да од пријављених кандидата изабере лице које ће именовати и да ово није избор државног службеника. Истиче да има више од 35 година стажа у струци, да је 10 година била адвокат, више од девет година судија Прекршајног суда у ... и да је на лични захтев разрешена због одласка у Државну ревизорску институцију где ради од 2012. године, те да је чињеница да је једини кандидат који је стекао звање државног ревизора, да је председник Институције обавио разговор са свим кандидатима о чему је сачињен записник од стране лица која су присуствовала разговору и да је након тако спроведеног поступка донео одлуку, указујући да су суду достављени сви материјални докази потребни за одлучивање у овој правној ствари због чега их поново не доставља.

У поновном поступку, након што је Врховни касациони суд укинуо пресуду 8 У10727/18 од 26.10.2022. године, Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 24.10.2024. године, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије”, број 111/09), у присуству тужиле и овлашћеног лица туженог, а у одсуству уредно позваног

заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

На усменој јавној расправи, тужила је истакла да је јасно образложење одлуке Врховног касационог суда и намера да се оспорено решење уклони из правног поретка. Са наведених разлога сматра да нису од утицаја наводи туженог, накнадно достављени суду, да је заинтересованом лицу ББ у међувремену престао радни однос. Сматра да независно од те околности суд мора да правилно оцени законитост оспореног решења и у ситуацији да нађе да је исто незаконито донесе одговарајућу пресуду. У вези са тим понавља, као појашњење, већ дате наводе из тужбе да је у поступку који је претходно доношењу оспореног решења било неопходно правилно утврдити чињенично стање, и то у односу на све кандидате учеснике конкурсног поступка, пре свега у погледу њиховог радног стажа и стручне спреме, као и стажа на одговарајућим пословима. Сматра да је одлука морала имати правно прихватљиво образложење и да је претходни поступак условљавао формирање и сачињавање ранг листе кандидата. Указала је да се у погледу правила за израду управног акта, па у вези са тим и образложења као саставног дела управног акта, не примењује Закон о државним службеницима већ одредба члана 141. Закона о општем управном поступку. У погледу услова који се односио на дужину радног стажа у струци истиче да је у односу на именовано лице имала преко две године радног стажа више, као и да је у погледу услова у погледу стручне спреме изнела податак о дужини трајања студија што је доказала подношењем дипломе магистра правних наука. У осталом делу, остаје при наводима изнетим у тужби и свим наводима датим до дана одржавања данашње расправе. Других предлога за допуну доказног поступка није имала. Предложила је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати на поновни поступак. Трошкове поступка није захтевала.

Тужени орган је на расправи преко овлашћеног лица остао код навода из одговора на тужбу, као и свим наводима, изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења и до доношења одлуке Врховног касационог суда. Указује да су организација и начин рада туженог органа као Државне ревизорске институције регулисани Законом о Државној ревизорској институцији, којим законом је уређен и сам поступак именовања секретара, истичући у вези са тим да се на овај поступак не примењује Закон о државним службеницима, те да и само оспорено решење у образложењу није морало да садржи ток поступка и разлоге на које тужила указује. Истиче да је одлука садржала све податке у складу са Законом о државној ревизорској институцији који су се односили на расписани конкурс, услове конкурса дате у складу са Правилником о унутрашњој систематизацији радних места, констатацију о томе да су сви кандидати испуњавали услове у складу са законом, да је од стране председника обављен разговор са свим кандидатима појединачно након чега је председник донео одлуку о избору кандидата кога треба именовати за секретара. На расправи је разјаснила да не постоји код туженог акт (интерни акт) којим је поступак избора уређен, већ да се сам поступак спроводи на основу Закона о државној ревизорској институцији. Одговарајући на наводе тужиле који се односе на неоцењено радно искуство и стручну спрему осталих кандидата, указује да је у поступку који је претходно доношењу оспореног решења утврђено да сви кандидати испуњавају конкурсом предвиђен услов од осам година стажа рада у струци, који услов је испунила и заинтересовано лице, а што је у поступку доказано прилозима уз пријаву на конкурс, при чему истиче да раније искуство за период од 1982. године-на

који тужила указује, у овом случају није ни релевантно, иако је и то наведено у пријавама свих кандидата. Других предлога за допуну доказног поступка није имао. Оспорава наводе да је у предметном случају требало примењивати Закон о општем управном поступку, наводећи у вези са тим да је Законом о Државној ревизорској институцији јасно прописано да се овај закон примењује само у поступцима ревизорске надлежности. У погледу осталих услова оспорава да су од утицаја наводи тужиле којима се указује на време радног стажа у струци преко тражених осам година, налазећи да су сви кандидати испуњавали услов од осам година, који је у вези са тим био наведен у јавном конкурс. Предложио је да суд тужбу одбије.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари и навода изнетих на усменој јавној расправи, испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након усмене јавне расправе одржане у смислу одредаба члана 2, члана 33. став 1, члана 34. став 2. и члана 38. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према стању у списима предмета и разлозима образложења оспорене одлуке, јавни конкурс за секретара Државне ревизорске институције објављен је 02.05.2018. године у периодичном издању огласа Националне службе за запошљавање број 775-776 који је објављен и на интернет презентацији Државне ревизорске институције, на интернет презентацији Службе за управљање кадровима, на порталу е-управе, на огласној табли и интернет презентацији Националне службе за запошљавање. На оглашени јавни конкурс је поднето 12 пријава које су благовремене, допуштене, разумљиве, потпуне и уз њих су приложени сви тражени докази. Тужени је у образложењу оспорене одлуке навео да сви пријављени кандидати испуњавају услове за именовање секретара институције и навео да је одредбом члана 55. став 1. Закона о Државној ревизорској институцији, прописано да је секретар институције функционер и да је одредбом члана 32. став 2. истог закона прописано да секретара Институције именује председник Институције одлуком, на време од шест година, након спроведеног јавног конкурса, са могућношћу реизбора, те да је сагласно овлашћењу из наведене одредбе члана 32. став 2. Закона о Државној ревизорској институцији, председник Државне ревизорске институције, након спроведеног поступка одлучио да за секретара Државне ревизорске институције именује кандидата ББ, дипломираног правника из Београда.

Законом о Државној ревизорској институцији („Службени гласник Републике Србије”, бр. 101/05, ... 36/10), прописано је да се овим законом уређују оснивање и делатност, правни положај, надлежност, организација и начин рада Државне ревизорске институције (у даљем тексту: Институција) и друга питања од значаја за рад Институције, као и права и обавезе субјеката ревизије (члан 1). Институција је највиши државни орган ревизије јавних средстава у Републици Србији (члан 3. став 1). Институција је самосталан и независан државни орган (члан 3. став 2). Ако се у извршавању ревизорске надлежности Институције појави питање које није уређено овим законом, сходно се примењују одговарајуће одредбе закона, којима се уређује управни поступак (члан 7).

Чланом 32. истог закона прописано је да Институција има секретара који усклађује рад пратећих служби Институције, води пословање Институције и обавља друге послове према одредбама и у складу са овлашћењима председника Институције (став 1). Секретара институције именује и разрешава председник Институције одлуком на време од шест година, након спроведеног јавног конкурса, са

могућношћу реизбора (став 2). За секретара Институције може бити именовано лице које испуњава опште услове за рад у државним органима, које је дипломирани правник или дипломирани економиста, које има положен стручни испит за рад у државним органима и најмање осам година радног искуства у струци (став 3).

Чланом 55. овог закона, којим је уређен радноправни положај секретара Институције, прописано је да је секретар Институције функционер Институције (став 1). Одлуку о ступању на дужност и одлуку о престанку функције секретара Институције доноси председник Институције (став 2). Секретар Институције има право на основну плату у висини од 90 процената плате која припада врховном државном ревизору (став 3). У погледу других примања и права секретара примењују се одредбе закона које уређују ова права за функционере у државним органима (став 4).

Код наведеног чињеничног и правног стања, Управни суд налази да основано тужила указује на незаконитост одлуке туженог органа и неправилност поступка у коме је донета.

Наиме, у образложењу оспорене одлуке нису дати разлози због којих је председник Државне ревизорске институције одлучио да именује овде заинтересовано лице за секретара Институције, осим паушалног навођења да свих 12 кандидата који су се на конкурс пријавили испуњавају услове за именовање секретара Институције и да је председник Институције одлучио да за секретара именује кандидата, овде заинтересовано лице ББ, а све имајући у виду да сходно цитираној одредби члана 32. став 2. Закона о државној ревизорској институцији, секретара институције именује председник након спроведеног јавног конкурса. При томе, у списима предмета нема података о томе на који начин је јавни конкурс спроведен, као ни података о другим учесницима конкурса, нити доказа о чињеницама на које тужени у одговору на тужбу указује о прегледаним пријавама свих кандидата и разговору који је председник институције обавио са њима.

Из наведеног произлази да у образложењу оспорене одлуке нису дати разлози за именовање заинтересованог лица за секретара Државне ревизорске институције, односно разлози којима се орган руководио при одлучивању. Стога је оспорено решење неразумљиво и не садржи чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене доказа, те прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на донету одлуку.

Приликом наведене оцене, суд је имао у виду наводе туженог, које суд сматра правилним, да се према одредби члана 7. Закона о државној ревизорској институцији, Закон о општем управном, примењује само у поступку извршавања ревизорске надлежности Институције, а не и у погледу именовања секретара Институције. Наиме, цитираном одредбом члана 7. наведеног овог закона је посебно уређено питање сходне примене одредаба закона којим се уређује управни поступак ако се у извршавању ревизорске надлежности Институције појави питање које није уређено Законом о државној ревизорској институцији, а на то упућују како одредбе Закона о Државној ревизорској институцији којим се дефинише ревизорска надлежност, тако и подзаконски акт - Пословник Државне ревизорске институције („Службени гласник Републике Србије”, број 9/09), којим се ближе уређује ревизорска надлежност у складу са овлашћењем за доношење из члана 6. и 59. Закона о Државној ревизорској институцији. Дакле, у конкретном случају, не ради се о извршавању ревизорске надлежности, већ о именовању секретара Институције.

Међутим, по оцени суда, тужени је био дужан да у образложењу оспорене одлуке да јасне, разумљиве и правно прихватљиве разлоге за одлуку у диспозитиву, односно каква су мерила примењена за именовање секретара Институције, имајући у виду законску обавезу доношења одлуке након спроведеног јавног конкурса што подразумева једнако поступање према странкама, учесницима конкурса у поступку.

По оцени суда, чињеница да, према наводима овлашћеног лица туженог на одржаној расправи, Институција нема интерни акт на основу ког се спроводи јавни конкурс не ослобађа је обавезе да наведе разлоге о поступку у коме је јавни конкурс спроведен.

Суд је ценио наводе туженог из одговора на тужбу да се одредбе које се односе на изборни поступак државних службеника не односе на именовање функционера према члану 2. став 2. Закона о државним службеницима, указујући на цитиране одредбе члана 32. Закона о Државној ревизорској институцији. Наиме, тачни су наводи туженог да према одредби члана 2. став 2. Закона о државним службеницима („Службени гласник Републике Србије”, бр. 79/05, ... 94/17) нису, поред осталих и лица која по посебним прописима имају положај функционера, а што у конкретном случају секретар Државне ревизорске институције јесте. Тим одредбама је прописано да државни службеници нису народни посланици, председник Републике, судије Уставног суда, чланови Владе, судије, јавни тужиоци, заменици јавних тужилаца и друга лица која на функцију бира Народна скупштина или поставља Влада и лица која према посебним прописима имају положај функционера. Међутим, према цитираној одредби члана 32. Закона о државној ревизорској институцији секретара институције именује председник након спроведеног јавног конкурса, што је по оцени суда обавезивало тужени орган да образложи одлуку о томе како је спроведен предметни конкурс, што треба да буде у складу са доказима у списима предмета који се односе на начин спровођења конкурса. При томе, чињеница да секретара Институције, према наведеној одредби именује председник Институције значи да се ради о функционеру који се стога именује, али то не значи да могу да изостану разлози којим се председник Институције руководио приликом доношења предметне одлуке.

Такође, Суд је ценио наводе из одговора на тужбу да именовани кандидат има потребно радно искуство у струци, односно да има искуство у струци више од 35 година, и да је од тога у време пријаве на конкурс имала непуних шест година радног искуства у струци у Државној ревизорској институцији, а да је преко девет година обављала функцију судије Прекршајног суда у ... и да је једини кандидат који има сертификат државног ревизора, те да именовани кандидат испуњава све услове који су објављени у конкурс, а утврђени Законом о Државној ревизорској институцији и важећим Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Државној ревизорској институцији. Међутим, ови наводи нису од утицаја на другачије одлучивање. Ово стога што наведени разлози нису садржани у образложењу оспорене одлуке, те се накнадним давањем разлога у одговору на тужбу не отклања тај недостатак, с обзиром да образложење мора да је садржано у самом акту чиме се омогућава контрола да ли је чињенично стање правилно утврђено и да ли је правилно примењен одговарајући пропис, а накнадним давањем разлога за већ донет акт омогућила би се пракса произвољног решавања ствари и накнадног изналажења разлога да се оправда већ донето решење.

Приликом одлучивања, Суд је имао у виду наводе тужиље изнете на јавној расправи да одговор на тужбу туженог треба одбацити као неблаговремен, али налази да ти наводи нису основани јер из списка предмета не произлази неблаговременост одговора на тужбу с тим да рок за достављање одговора на тужбу у смислу члана 30. Закона о управним споровима и није преклузиван.

Са наведених разлога, Суд је донео одлуку као у диспозитиву оспореног акта, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање у складу са одредбом члана 42. став 1. истог Закона, с тим што су примедбе суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима, обавезне за тужени орган.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 08.11.2024. године, 8 У 8490/2023 (2018)

**Записничар,
Гордан Вукићевић,с.р.**

**Председник већа - судија
Биљана Шундерић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ЈХ